

Raudonos uogos, baltas sniegas

Per naktį prisnigo. Tai buvo ne tas sniegas, kuris tik lengvai pabąla ant stogų, bet toks, kuris storai užkloja laukus ir minkštomis, tobulomis gniūžtėmis limpa prie medžių šakų. Toks sniegas, į kurį vaikai tiesiog privalo įbristi, kol suaugusieji ruošiasi šv. Kūčių vakarienei.

Kodis su mažosiomis sesėmis jau buvo lauke – taip susisupę į sluoksnius, kad judėjo lyg pingvinai. Jų batai paliko galias žymes sode už močiutės namo, o balsai skambėjo tyliame kaime. Jie nubudo prieš pat pusryčius ir spėjo pridaryti sniego angelų – nugarytės šlapios, kepurės pakrypusios, veidai raudoni nuo šalčio, akys – žibančios iš džiaugsmo.

Dabar jie lipdė sniego senį. Viena sesė rideno vidurinę dalį, kita vis klausinėjo, ar šį kartą galima naudoti tikras sagas, o ne akmenukus.

Kodis užkėlė galvą ant viršaus ir atsitraukė pasižiūrėti į gimstantį kūrinį.

Jis nusijuokė – tikrai ne pats geriausias jų darbas. Tačiau tada kažkas patraukė jo dėmesį.

Sodo pakraštyje, ten, kur takelis leidosi į mišką, stovėjo eilė plikų krūmų, nusėtų mažomis raudonomis uogomis. Spalva baltame fone atrodė beveik netikra. Lyg kas būtų jas nutapęs smulkiu teptuku.

Kodis nė nesusimąstydamas patraukė jų link. Sesės toliau ginčijosi dėl sagų. Jo nebus tik minutę.

Netoli senos paukščių lesyklos baigėsi sodo tvora. Lesykla kabėjo kreivai ant šakos. Mažas paukštelis – tas su ryškiai geltonu pilvuku, didžioji zylė, kaip labai profesionaliai vadindavo močiutė – priskrido, pagriebė sėklą ir akimirksniu nuskrido. Kitas nutūpė kelioms sekundėms ir taip pat dingo.

Kodis stovėjo nejudėdamas, jausdamasis tarsi stebėtų kažkokį senovinį gamtos ritualą, kurio nenorėjo sutrikdyti. Jo kvėpavimas virto baltais garų debesėliais.

Vieninteliai garsai buvo tylus sniego girgždesys po batais ir smulkūs paukščių sparnų plazdenimai. Kažkur tolumoje genys beldė į medį, lyg bandydamas ką nors pažadinti.

Kodis apsidairė ir žengė kelis žingsnius miško link – miško, kuris atrodė kaip kruopščiai saugoma paslaptis: visada buvo taip arti močiutės namų, bet niekas apie jį nekalbėjo.

Sniege matėsi gyvūnų pėdsakai – gal lapės, gal stirnos. O gal šuns? Jis negalėjo tiksliai pasakyti. Pritūpė, kad apžiūrėtų atidžiau. Pėdsakai buvo lengvi. Aiškūs. Kad ir kas tai buvo, jisėjo čia dar prieš sniegui sukietėjant.

Už nugaros namas vis dar buvo puikiai matomas, bet miškas atrodė kaip kitas pasaulis. Peržengus nematomą ribą, sudarytą iš medžių, jį užliejo tylos ir ramybės lavina. Čia viskas judėjo lėčiau. O gal visai nejudėjo? Gal tiesiog buvo. Ir miškui bei jo gyventojams to visiškai pakako.

Kodis nulipo nuo tako ir paėjo truputį giliau, nubraukdamas sniegą nuo žemų pušų šakų. Jis palietė aukšto beržo žievę – šaltą, besilupančią plonomis juostelėmis.

Oras čia kvėpėjo kitaip – pušų spygliais ir kažkuo aštriu, ko jis negalėjo įvardyti. Jis giliai įkvėpė oro, tokio kitokio nei miesto smogas ir kvapai. Šaltis kuteno nosies vidų ir gerklę.

Tarp medžių jis rado lygų sniego plotą ir atsigulė – tik trumpam. Ne tam, kad darytų angelą. Tiesiog pagulėti. Pažiūrėti į viršų.

Virš jo šakos kryžiuosį danguje – plonos linijos, švelniai pilkos blyškiame dangaus fone.

Jis lėtai įkvėpė. Ir iškvėpė. Vėl šalta, bet jam tai patiko.

Pirmą kartą per kelias dienas jis nejautė poreikio ką nors tikrinti. Nei ekrano, nei žinutės iš klasioko, nei žaidimo. Nebuvo ko braukti pirštu. Nebuvo jokių garsų, išskyrus tuos, kuriuos dovanojo miškas.

Jis klausėsi, kaip vėjas juda tarp medžių. Jis neskubėjo. Jam niekur nereikėjo.

Po kurio laiko Kodis atsisėdo. Ne todėl, kad būtų nuobodu, bet todėl, kad jautėsi... pilnas. Ne per daug. Tiesiog pakankamai. Lyg kažkas jo viduje būtų sugrįžę į savo vietą.

Grįždamas namo jisėjo lėtai, stebėdamas virš galvos siūbuojančias šakas. Jo batai girgždėjo sniege, užpildydami jį džiaugsmu. Jis prisiminė raudonas uogas, kurios atrodė beveik nerealios baltame sniege, ir pagalvojo, kad jos puikiai tiktų sniego senio sagoms. Bet tada nusprendė jų neskinti ir palikti gamtai.

Sode sesės jau buvo uždėjusios sniego seniui morkos nosį ir pavogusios vieną iš močiutės skarų. Jos mojavo ir susijaudinusios rodė į baigtą kūrinį.

Jis pamojo atgal, bet pasuko namų link.

Viduje močiutė buvo uždegusi žvakę lange. Virtuvėje kvepėjo cinamonu ir skrudinta duona. Kodis nusivalė sniegą nuo palto ir paliko batus prie durų.

Jis nieko nesakė. Tiesiog atsisėdo prie stalo – tylus ir šiltas, tiek iš išorės, tiek viduje.

Vėliau tą vakarą, kai jis pagaliau vėl paėmė planšetę į rankas, jis jos neįjungė. Ne iš karto.

Jis žiūrėjo pro langą į tamsius medžių siluetus.

Tada padėjo planšetę.

Dar truputį.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.